

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. P. B.**, zastoupen Mgr. Peterem Šmehýlem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 912/10, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Zdeněk Pokorný, bytem Na Ostrohu 2427/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2009, č. j. S-MHMP 767567/2009/OST/Zá/Je, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2013, č. j. 7A 44/2010 - 72,

t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 17. 4. 2013, č. j. 7 A 44/2010 – 72, kterým byla zamítnuta správní žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 7. 2009, čj. MCP6 045461/2009. Posledně uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o dodatečné povolení stavby – gabionové opěrné zdi a následných terénních úprav.

Současně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Důvodnost návrhu spatřuje v tom, že v důsledku existence napadeného rozhodnutí by žalovaný měl pokračovat v řízení o odstranění předmětné stavby. Uvedl, že žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. S-MHMP 949741/2010/OST/Ja rozhodl o přerušení odvolacího řízení proti rozhodnutí městského úřadu o nařízení odstranění stavby, avšak v řízení se nyní bude pokračovat a žalovaný bude v tomto řízení vycházet ze závěrů zaujatých městským soudem v napadeném rozsudku. Stěžovatel se proto domnívá, že mu hrozí vážná újma spočívající v povinnosti odstranit stavbu. Má rovněž za to, že pokud by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, ale nepřiznal by jí přitom odkladný účinek, následná reparační následků vzešlých z nepřiznání odkladného účinku by představovala enormní zátěž pro všechny účastníky. Takové následky by potom pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám. Dle stěžovatele by přiznáním odkladného účinku nedošlo k rozporu s veřejným zájmem, což dovozuje z kladných stanovisek dotčených orgánů k předmětné stavbě. Na závěr uvádí, že Nejvyšší správní soud se v dané věci bude zabývat otázkami, jež jsou stěžejní i pro řízení o odstranění stavby.

Žalovaný, ani osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

Nejvyšší správní soud se již několikrát vyjádřil v tom smyslu, že institut odkladného účinku je svým charakterem mimořádný a k jeho aplikaci lze přistoupit pouze výjimečně. Tento názor pramení ze skutečnosti, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsaval v § 73 odst. 2 s. ř. s.

V oněch mimořádných případech však platí, že „*Odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo.*“ [podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96 (publikován ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. Sb. NSS 786/2006)]. Pro případy přiznání či nepřiznání odkladného účinku je společné, že z takového rozhodnutí nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

V daném případě je hlavním důvodem pro přiznání odkladného účinku obava stěžovatele, že v následném (již probíhajícím) řízení bude rozhodnuto o odstranění předmětné stavby, což pro něj bude znamenat újmu větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Tím však sám stěžovatel přiznává, že újma by mu mohla vzniknout až na základě dalšího pravomocného rozhodnutí žalovaného, jímž by bylo rozhodnuto o odstranění stavby. Nynější soudní řízení však bylo iniciováno rozhodnutím, kterým byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby. Takové rozhodnutí však v žádném případě nemůže stěžovateli způsobit újmu spočívající v povinnosti odstranit stavbu. Stěžovatel navíc uvedl, že řízení o odstranění předmětné stavby bylo po dobu rozhodování městského soudu přerušeno. Nic tedy stěžovateli nebrání, aby o přerušení řízení o odstranění stavby požádal i v případě, kdy ve věci rozhoduje Nejvyšší správní soud. V případě, kdy by řízení přerušeno nebylo a žalovaný by o odstranění stavby rozhodl, má stěžovatel možnost podat správní žalobu a proti odstranění stavby se dále bránit.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že závěry, jež budou vysloveny v nyní posuzované věci, by mohly být významné i v řízení o odstranění stavby. Pro rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci řízení

pokračování

o dodatečném povolení stavby, však podstatné nejsou. Rozsudek městského soudu ani relevantní správní rozhodnutí nepředstavují pro stěžovatele bezprostředně žádnou újmu, tedy logicky ani nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. V daném případě je jakýkoli negativní dopad na stěžovatele podmíněn určitým rozhodnutím o odstranění stavby. Povaha takového rozhodnutí se však nachází v rovině hypotetické, což nemůže zakládat nárok na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v jiném řízení.

Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že odkladný účinek byl usnesením městského soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 7 A 44/2010 – 36 přiznán správní žalobě. Z uvedeného usnesení však vyplývá, že městský soud posuzoval situaci žalobce nesprávně, neboť vycházel z toho, že rozhodnutím městského úřadu byla žalobci uložena povinnost odstranit stavbu gabionové zdi (ve skutečnosti městský úřad rozhodoval o dodatečném povolení stavby). Tato nepřesnost byla pravděpodobně zapříčiněna chybou v rozhodnutí žalovaného, jejíž nápravy se ostatně dovolával stěžovatel ve správní žalobě.

Podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v daném případě naplněny nebyly, a proto Nejvyšší správní soud tento návrh zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu